

870   Αόρατε, λυπήσου με, ἄναρχε, πόνεσέ με,
                          καὶ πολυέλεε Θεέ, τώρα ἐλευθέρωσέ με·
σπλαχνίσου τοὺς γονέους μου ἐδὰ στὰ γερατεῖά τως,
                          δῶσ' μου ζωὴ νὰ τὼς βοηθῶ εἰς τὴν ἀνημποριά τως.
Μ' ἂν ἔν' καὶ σὰν ἁμαρτωλοὶ δὲ μᾶσε πρέπει χάρη,
                          πέψε τσῆ φύσης θάνατο πάραυτας νὰ μὲ πάρει,
875   νὰ μοῦ σφαλίσει ὁ κύρης μου τὰ μάτια καὶ τὸ στόμα,
                          νὰ κάμει λάκκο τοῦ κορμιοῦ, νὰ τὸ σκεπάσει χῶμα·
νὰ μὴ γρικήσω τὸ σπαθὶ νὰ κόψει τὸ λαιμό μου,
                          μηδὲ τρομάρα φοβερὴ κι ἄγρια στὸ θάνατό μου.

M: 226r   Δὲν εἶναι πλιὸ μετάθεση, δὲν εἶναι ἐλεημοσύνη;
880   Ἀπειτίς ἔτσι τ' ὄρισεν ὁ Κύριος ὅπου κρίνει,
                          μιὰ χάρη μόνο σοῦ ζητῶ στὸν ἀποχωρισμό μου:
                          νὰ μὴ θελήσεις ἄπονα νὰ κόψεις τὸ λαιμό μου·
                          μὰ σφάζε με κανακιστὰ, σιργουλιστὰ κι ἀγάλια,
                          γὰ νὰ θωρεῖς τὰ δάκρυα, ν' ἀκοῦς τὰ παρακάλια·
885   νὰ σὲ θωρῶ, νὰ μὲ θωρεῖς, νὰ δῶ ἀνὲ λακταρίζεις
                          καὶ τὸ φτωχὸ τὸν Ἰσαὰκ γὰ τέκνο ἃ γνωρίζεις.
                          Καὶ ὡσὰν ταράζω, νὰ μὲ δεῖς σὰν πρόβατον ὀμπρός σου,
                          ἀπάλυνε τὴν ὄρεξη καὶ πάψε τὸ θυμό σου.
                          Καὶ μὴ θελήσεις ἄπονα κι ἄλλο κακὸ νὰ πάθω:
890   μηδὲ μὲ βάλεις στὴ φωτιά, μηδὲ μὲ κάμεις ἄθο·
                          ὡσὰ μὲ σφάζεις, μὴν καγῶ, μὴν κάμεις τέτοια κρίση,
                          νὰ μὴν τὸ μάθει ἢ μάνα μου καὶ κακοθανάτισει.
                          Τὸ σφάμα καὶ τὸ σκότωμα πούρι βαστάζει θέλει,
                          μὰ τῆς φωτιᾶς ἢ μάχαιρα νεκρώνει τῆς τὰ μέλη.
895   Μάνα μου, καὶ νὰ 'πρόβαινες, νὰ μ' ἔβλεπες δεμένο

- καὶ νὰ σοῦ σύρω τὴ φωνὴ καὶ νὰ σοῦ πῶ «ἀποθαίνω!»·
 συμπάθιο νὰ σοῦ ᾿ζήτουνα, νὰ σὲ γλυκοφιλήσω
 καὶ νὰ σὲ σφικταγκαλιαστῶ, νὰ σ' ἀποχαιρετήσω.
 Μάνα μου, πλιὸ δὲν ἔρχεσαι στὸ στρῶμα νὰ μὲ ντύσεις,
 900 νὰ μὲ ξυπνήσεις σπλαχνικὰ καὶ νὰ μὲ κανακίσεις.
 Β: 40 Μισεύγω σου καὶ χάνεις με σὰ χιόνι ὄντα λύσει
 καὶ ὡσὰν ὄντα κρατεῖς κερί κι ἄνεμος σοῦ τὸ σβήσει.
 Ἐκεῖνος ὁποῦ τ' ὄρισε νὰ ᾿ναι παρηγοριά σου
 καὶ πέτρα τῆς ἀπομονῆς νὰ κάμει τὴν καρδιά σου.
- 905 Κύρη μου, ἀνὲ κιαμιὰ φορὰ σοῦ ᾿φταιζα ὡσὰν κοπέλι,
 συμπάθησε τοῦ Ἰσαάκ, καὶ νὰ μισέψει θέλει·
 καὶ φίλησέ με σπλαχνικὰ καὶ δῶσ' μου τὴν εὐκὴ σου
 καὶ τάξε πῶς κιαμιὰ φορὰ ἤμου κι ἐγὼ παιδί σου.
 Μ: 226ν Πῶς νὰ τὸ κάμει ἢ χέρα σου νὰ κόψει τὸ λαιμό μου
 910 καὶ πῶς νὰ τότε δυναστεῖς τὸν ἀποχωρισμό μου;
 Τὴ χάρη ὁποῦ σοῦ ᾿ζήτηξα σήμερο κάμε μού τη,
 ἐπάκουσε τοῦ Ἰσαὰκ σκιάς τὴ βολὰν ἐτούτη:
 ἀνάδια μου, νὰ σὲ θωρῶ, ἔβγαλε τὸ μαχαίρι
 καὶ σίμωσέ μου το κοντά, νὰ σὲ φιλῶ στὸ χέρι.
- 915 Κύρη, μὴ σφίγγεις τὸ σκοινί, ἄσ' το ἀχαμνὸ δαμάκι
 καὶ μὴ μὲ βιάζεις κι ἄσι με ν' ἀκροσταθῶ λιγάκι.
 Ἐκεῖνη ἢ χέρα, ὁποῦ πολλὰ μὲ ᾿χε κανακεμένο,
 τὰ μοῦ τὰ κάνει σήμερο δὲ μὲ ᾿χει μαθημένο.
 Γιὰ νὰ θυμᾶσαι ὄ,τι σοῦ ᾿πῶ, γλυκὸ φιλιὸ σοῦ δίδω:
 920 σήμερο τὴ μητέρα μου ἐσὲ τὴν παραδίδω.
 Μίλειε τση, παρηγόρα τη, ἄς εἶστε πάντα ὁμάδι,
 καὶ πέ τση πῶς ὀλόχαρος πάγω νὰ βρῶ τὸν Ἄδη.
 Ὅ,τι ἐδικό μου εὐρίσκεται στὰ μέσα τοῦ σπιτιοῦ μας
 δῶσε τα τοῦ Ἐλισεέκ, τοῦ γειτονόπουλοῦ μας,

925 τὰ ροῦχα μου καὶ τὰ χαρτιά, ἄγραφα καὶ γραμμένα,
καὶ τὸ σεπέτι τὸ μικρό μ' ὅ,τι ἔχει πράμα ἐμένα,
γιατὶ εἶναι συνομήλικος καὶ συνανάθροφος μου,
φίλο καλὸ καὶ σπλαχνικὸ τὸν ἡῦρα στὸ σκολεῖό μου·

B: 41 καὶ κάμε νὰ τὸ δυναστεῖς, κάμε νὰ τὸ βαστάξεις,

930 εἰς τὸ ποδᾶρι τοῦ παιδιοῦ τὸν Ἐλισεὲκ νὰ τάξεις.
Ἄλλο δὲν ἔχω νὰ σοῦ πῶ καὶ νὰ σοῦ παραγγείλω,
μόνο πὼς ἀποχαιρετῶ πᾶσα ἐδικὸ καὶ φίλο.
Κύρη μου, ὅπου μ' ἔσπειρες, καὶ πὼς δὲ μὲ λυπᾶσαι;
᾿Ω Πλάστη μου, βοήθα μου! Μάνα μου, καὶ ποῦ νὰ ᾿σαι;

Wim F. Bakker & Arnold F. van Gemert (επιμ.), *Ἡ Θυσία του Αβραάμ*, κριτική έκδοση,
Πανεπιστημιακές Εκδόσεις Κρήτης, Ηράκλειο 1996.